

NAPISAŁ CZESŁAW JANCZARSKI — ILUSTROWAŁ BOHDAN BOCIANOWSKI

Jak Wojtek został strażakiem

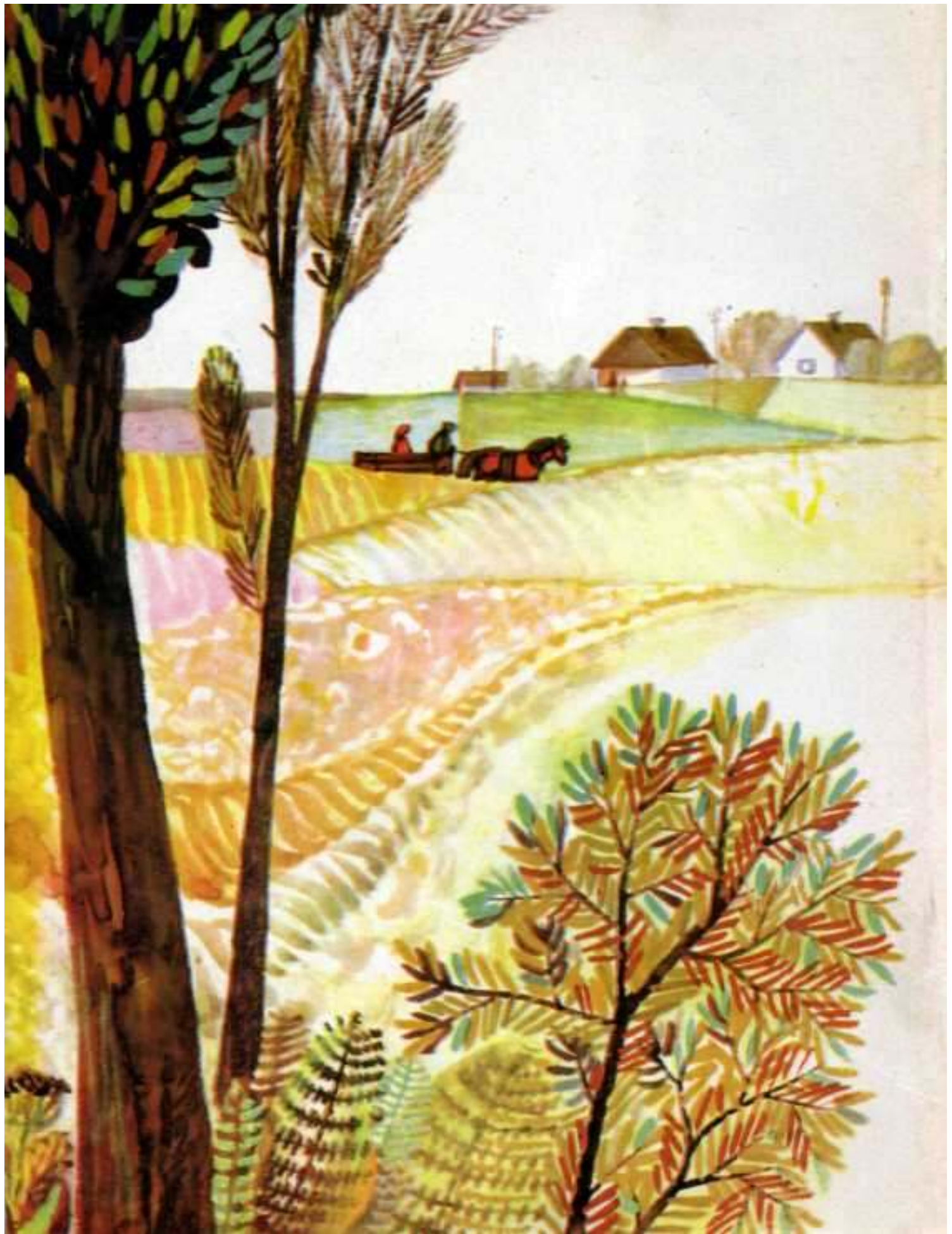
Napisal Czesław Janczarski — Ilustrował Bohdan Bocianowski

Jak Wojtek został strażakiem

Nasza Księgarnia 1967

Lasem, łąką, polem
biegną kręte dróżki.
Zawiodą nas one do
wsi Kozie Różki.

Ta wioska od dawna w
okolicy słynie ze straży
pożarnej najdzielniejszej
w gminie.

Mają tu strażacy
samochód czerwony.
Na szerokich kołach
czarne lśnią opony.

Mają sprzęt strażacki,
bogaty, nie skąpy:
drabiny, gaśnice,
sikawki i pompy:

Wszystko zawsze działa
sprawnie jak należy. A
strażacy tutaj — to sam
kwiat młodzieży.

Zgrabni, silni, młodzi,
opaleni chłopcy. Dumni
są z nich swoi, a chwalą
ich obcy.

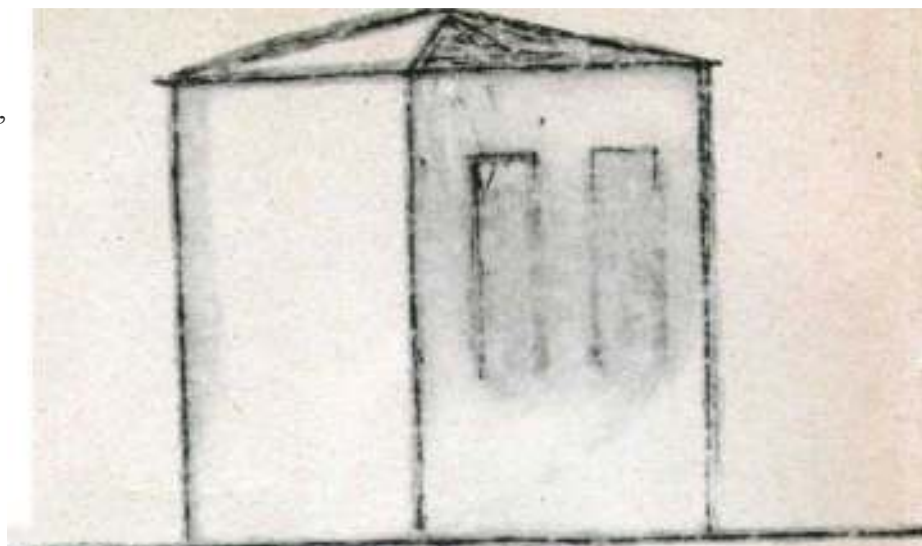
Każdy z nich ma mundur,
toporek ze stali i hełm, w
którym słońce złota,
świeczkę pali.

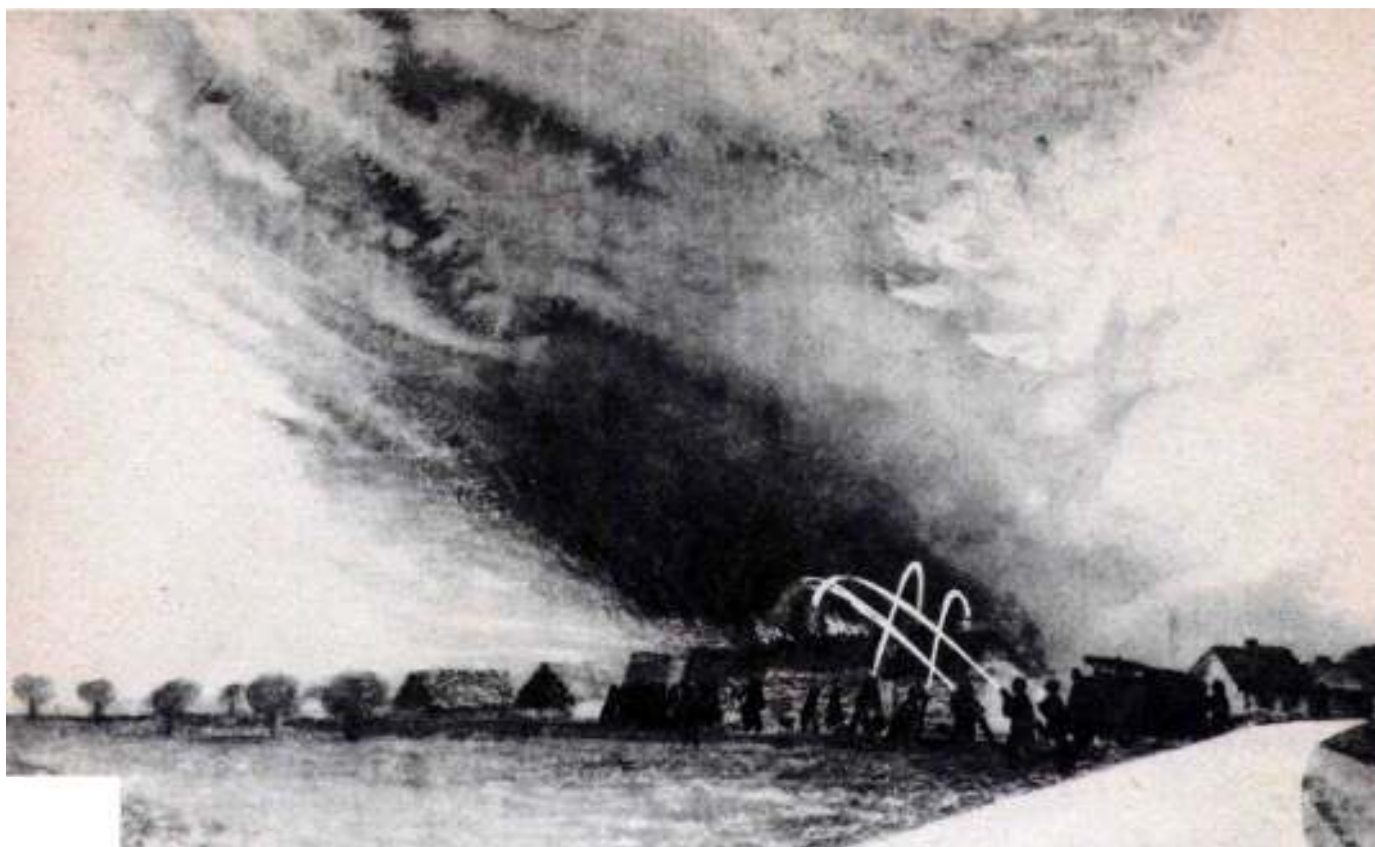
W środku wioski stoi
dom nie byle jaki —
strażacka remiza.

Napis tam jest taki:

Ochotnicza **STRAŻ POZARNA**

we wsi kozie Różki

Bije dzwon na alarm. Już
śpieszą strażacy — czasem w
nocy — ze snu, czasem w
dzień — od pracy.

Słysząc warkot z dala.
Patrzy wioska cała:
mknie samochód straży
jak czerwona strzała.

Na pomoc! Na pomoc -
ile sił w motorze! Kto
lepiej niż strażak w
nieszczęściu pomoże?

Nasza straż jest pierwsza
choćby szmat był drogi.
Pryska woda z węża,
syczy żar i ogień.

Gaśnie groźny pożar, dym
ku ziemi gnie się. To straż
z Kozich Rożków ludziom
pomoc niesie!

Strażacy nie tylko są
pierwsi przy pracy!
Wesoło się bawić
umieją strażacy.

W strażackiej remizie
wieczorem w sobotę
łśni klarnet srebrzysty,
puzony lśnią złote.

Harmonia zawodzi
wesoło lub rzewnie,
a skrzypce piskliwe
wtórują jej śpiewnie.

I talerz o talerz
uderza znieńcka.
Nie lubi próżnować
orkiestra strażacka.

Dziewczętom warkocze
fruwają nad głową, gdy
bęben takt walca
wybija miarowo.

Starszyzna się cieszy,
przygląda wąsiska. I
starsi na tańce
popatrzeć chcą z bliska.

Tuż, tuż przy orkiestrze
siadł Wojtek na ławie.
Przygląda się bacznie
strażackiej zabawie.

I patrzy na puzon,
na złote talerze i
oczy z podziwu
otwiera najszerszej...

Hej, strażacy,
ochotnicy,
znani w całej
okolicy!
Oto mały Wojtek
marzy,
żeby z wami
służyć w straży:
— Chciałbym gasić
z wami ogień,
nieść ratunek,
nie znać trwogi...
Myśli o tym w dzień,
a nocą
śni o hełmach,
co się złocą.
Poradzili więc Wojtkowi
weseli strażacy,
żeby poszedł do kowala.
Kowal Bonifacy
jest tu komendantem
strażackiej drużyny.
Serce złote, dusza szczerą,
choć groźny z miny...
Kowal węża kręci:
— Cenię twoje chęci! —
Palec wznosił do góry,
patrzy na chłopaka:
— Jeszcześ mi za mały,
smyku, na strażaka.
Rusza kowal wężem,
a węż miał jak wiecha.
— Będiesz w straży,
gdy się z Wojtka
przemienisz w Wojciecha!

Wraca Wojtek
do domu.
Idzie dróżką
znajomą.
Nic go teraz
nie cieszy,
nawet książka
i zeszyt.
Las nie nęci go,
rzeka.
Od zabawy
ucieka.
Gdy zasypia, tak myśli:

„Niech mi w nocy się przyśni
wóz strażacki.
I jeszcze,
że gram pięknie
w orkiestrze”...
Jasny księżyc
łśni z dala,
srebro w szybach
zapala
i blask rzuca
na ścianę.
Usnął Wojtek
nad ranem.

Już minęła nocka
krótka. Niebo jest
jak niezabudka
modre.

Nocą, do świtania
wietrzyk chmury
porozganiał. -

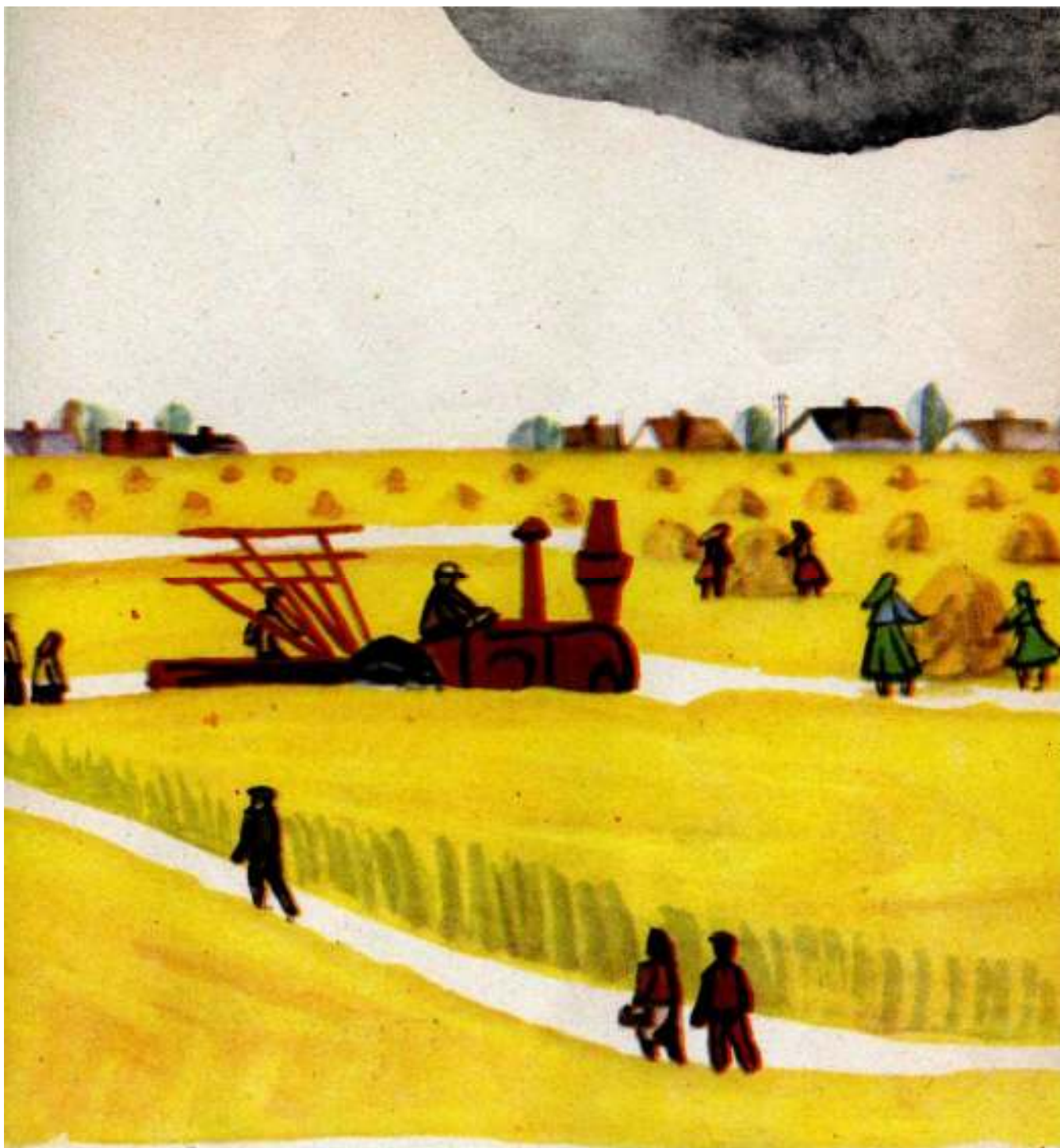
Staw lśni z dala
taflą gładką, lata
motyl nad
rabatką. Szpak
zagwizdał na
jabłoni. Stroi
skrzypki polny
konik: będzie
pewno grał
mazurki rad, że
niebo jest bez
chmurki.

Kozie Różki
tętnią gwarem.
Słychać terkot
trzech żniwiarek.
Traktor warczy za
zakrętem. Żniwa,
żniwa rozpoczęte!

Poszli w pole
starsi, młodzież.
Wojtek został sam
w zagrodzie.

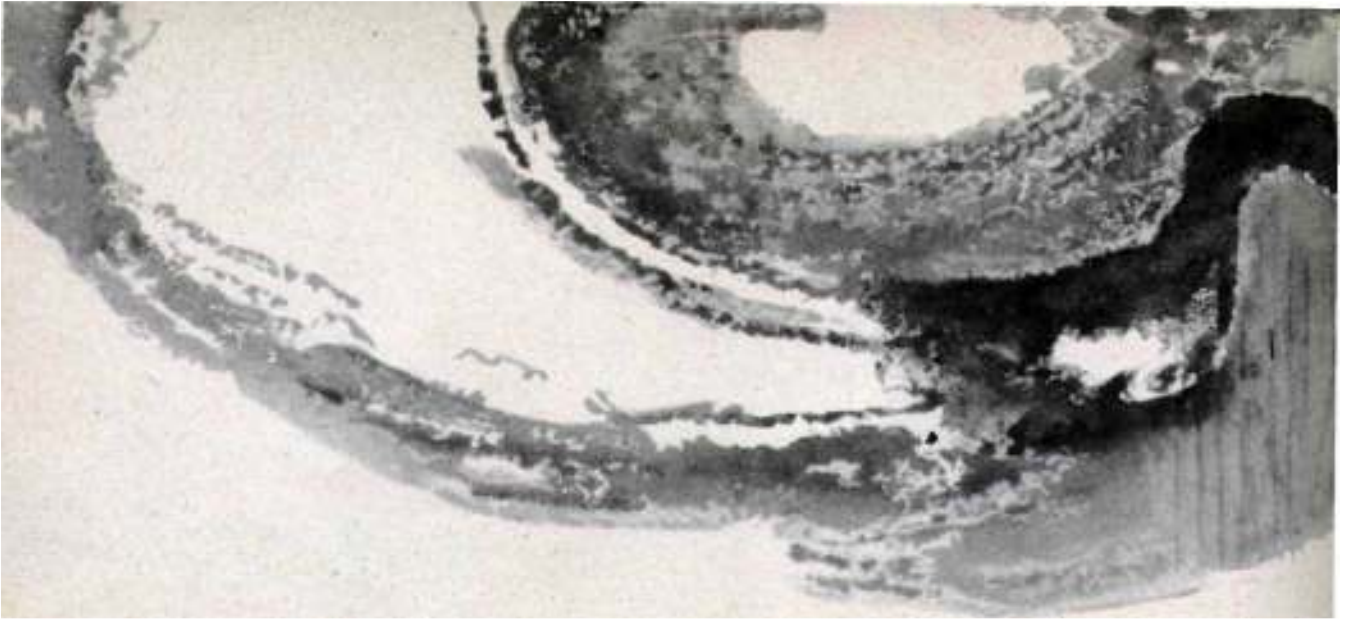
Wiatr szeleści
na jabłoni.
Uciał piosnkę
polny konik.

Skrył się motyl
pawiooki. Już
na niebie są
obłoki.

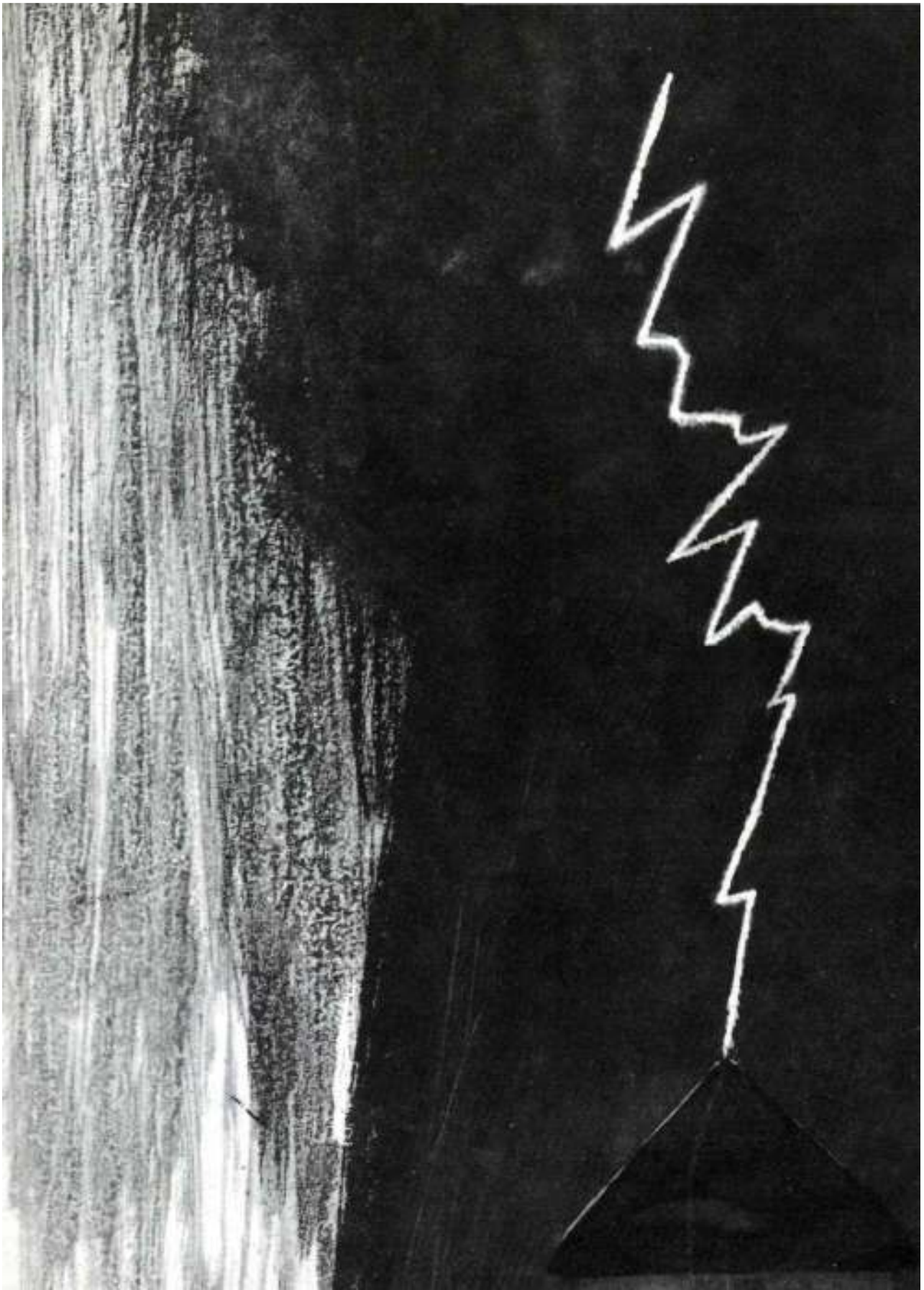
Gdzieś zza lasu,
zza dębiny
płyną:
bury,- biały, siny.

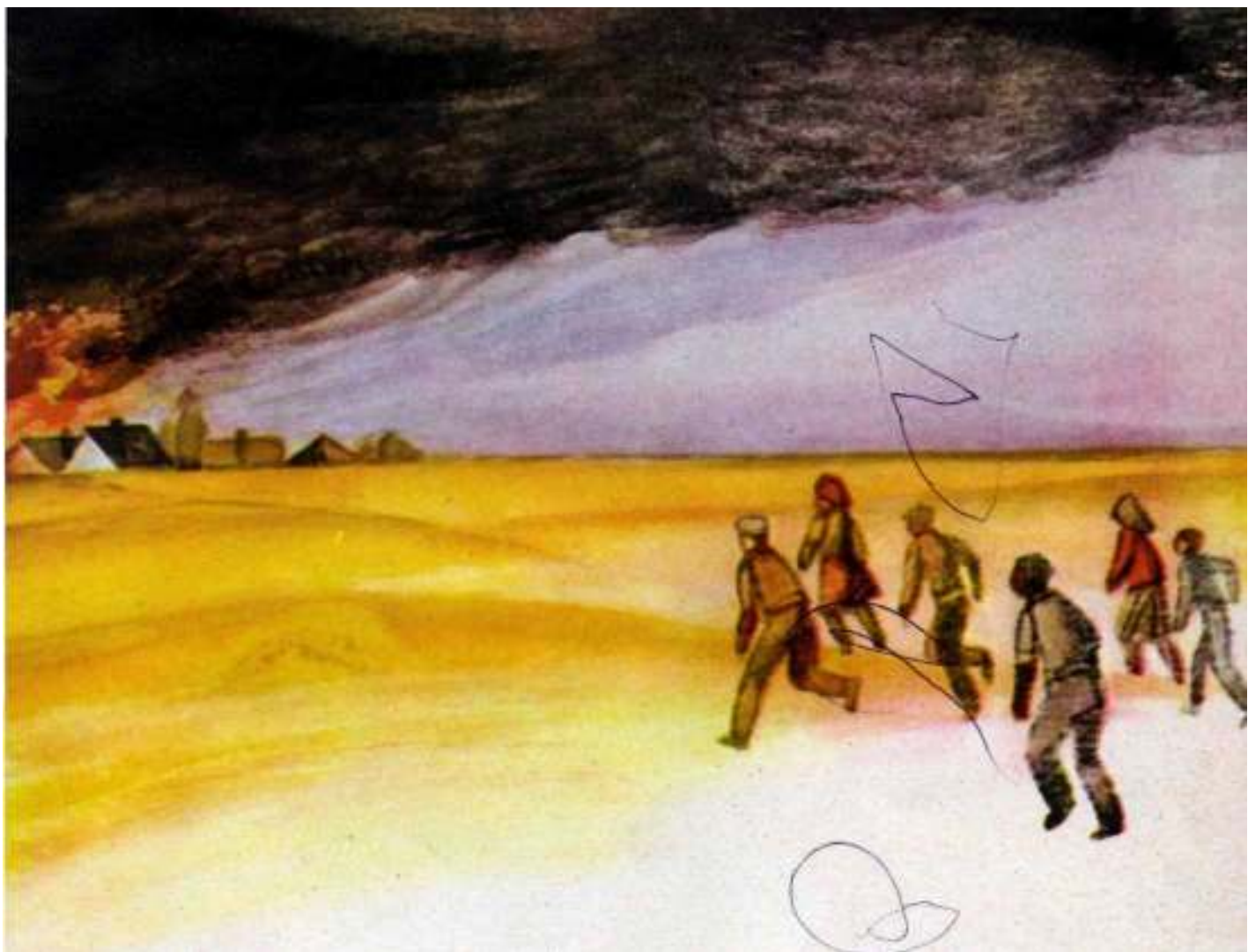
Ten jak żagiel,
ten jak wata,
tamten znów
jak gęś siodła ta.
Wiatr je pędzi,
płyną lekko.
Wtem — zagrzmiało
niedaleko.
Okolicą
echo dudni.
Będzie burza
przed południem!
Błyskawice
tną jak baty,
aż drżą szyby
w oknach chaty.
Siedzi Wojtek w oknie,
patrzy, jak świat moknie.
Wtem: huk!

Czy to świat się wali?
Pożar! Pożar!
Dom się pali!
Echo grzmotem
odpowiada.
Piorun trafił
w dom sąsiada!...
Już ogień na strzechę
wdziera się zdradziecko.
Naraz słyszy Wojtek:
w izbie płacze dziecko.
To w płonącym domu,
w łóžeczku z wikliny,
obudził się Henio,
sąsiodowy synek.
Ani jednej chwili
nie ma do stracenia!
Brzdęk! — wybita szyba.
Wyniósł Wojtek Henia.

Trzeszczą suche belki,
pułap w izbie płonie.
Teraz — do remizy!
Wojtek jest przy dzwonie!

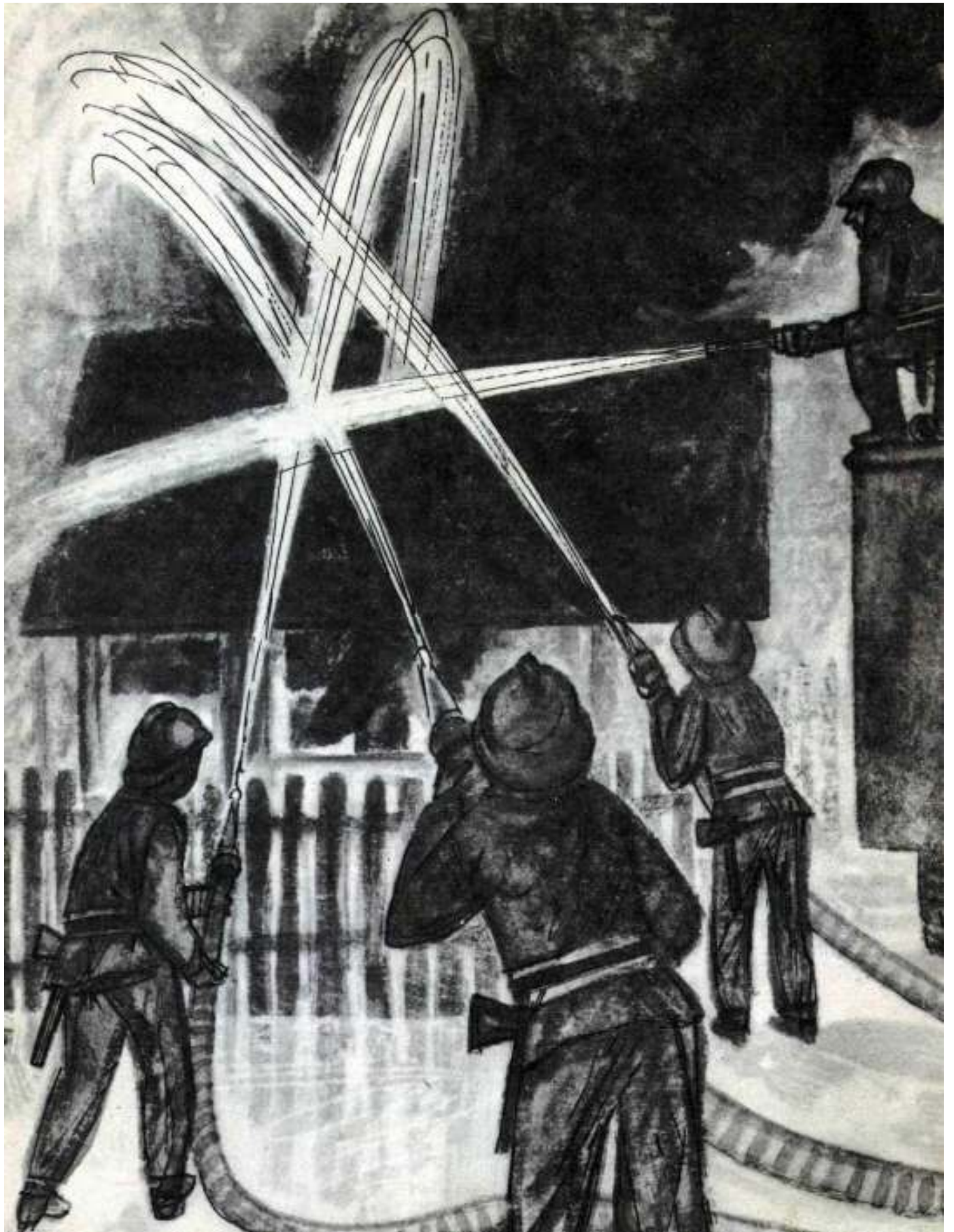
Bim-bam! Na ratunek!
Bije dzwon na alarm.
Żniwiarze głos dzwonu
usłyszeli z dala.

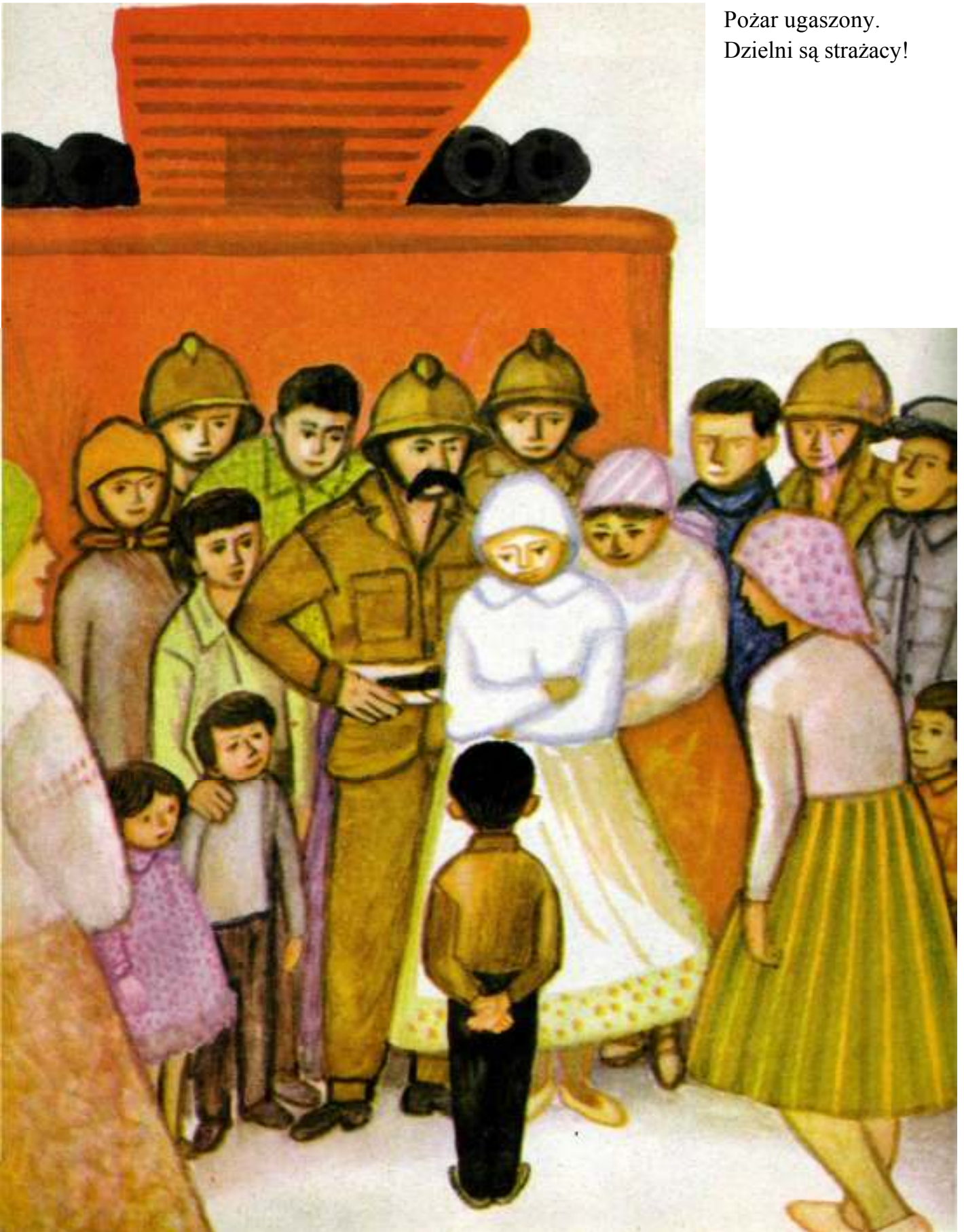
Już biegą strażacy.
Przerwana robota.
Samochód z remizy
wyskoczył przez wrota.

I warczy, i pędzi, aż pył
bije w oczy. A Wojtek
wciąż dzwoni: Ratunku!
Pomocy!

Pożar ugaszony.
Dzielni są strażacy!

— Kto dzwonił na alarm;
— pyta Bonifacy.

I pytają ludzie:

— Kto małego Henia
wyniósł w czasie burzy
z dymu i płomienia?

— To Wojtek! To Wojtek!

— ktoś nagle zawołał.

Otoczyli ludzie

Wojtusia dokoła.

Ściskają mu ręce,

wołają: — Niech żyje!

Serduszko Wojtusia

radośnie dziś bije...

Ujrzał Wojtka z dala sam
komendant straży.

Podchodzi do chłopca z
uśmiechem na twarzy.

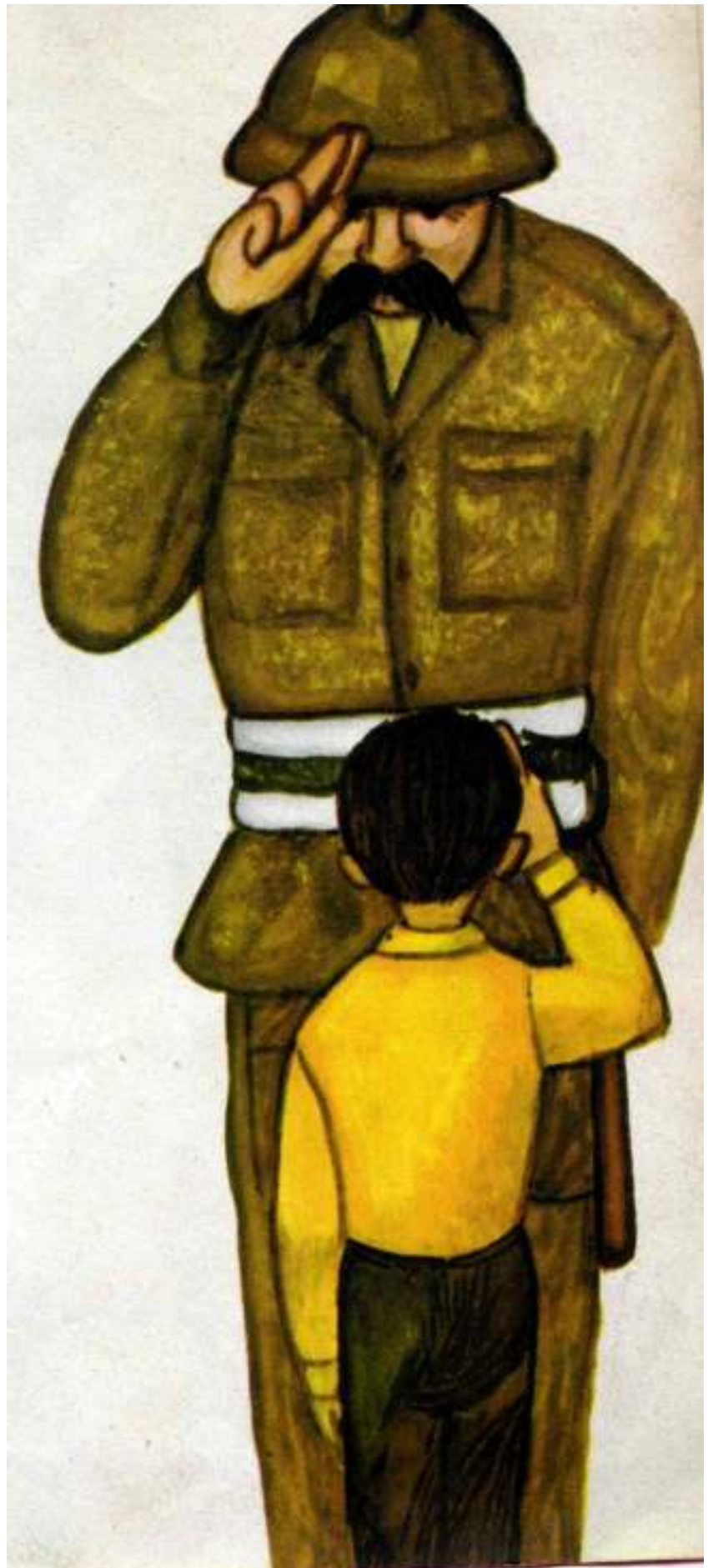
Ściska dłoń, wąs gładzi. A

wąs miał jak wiecha. —

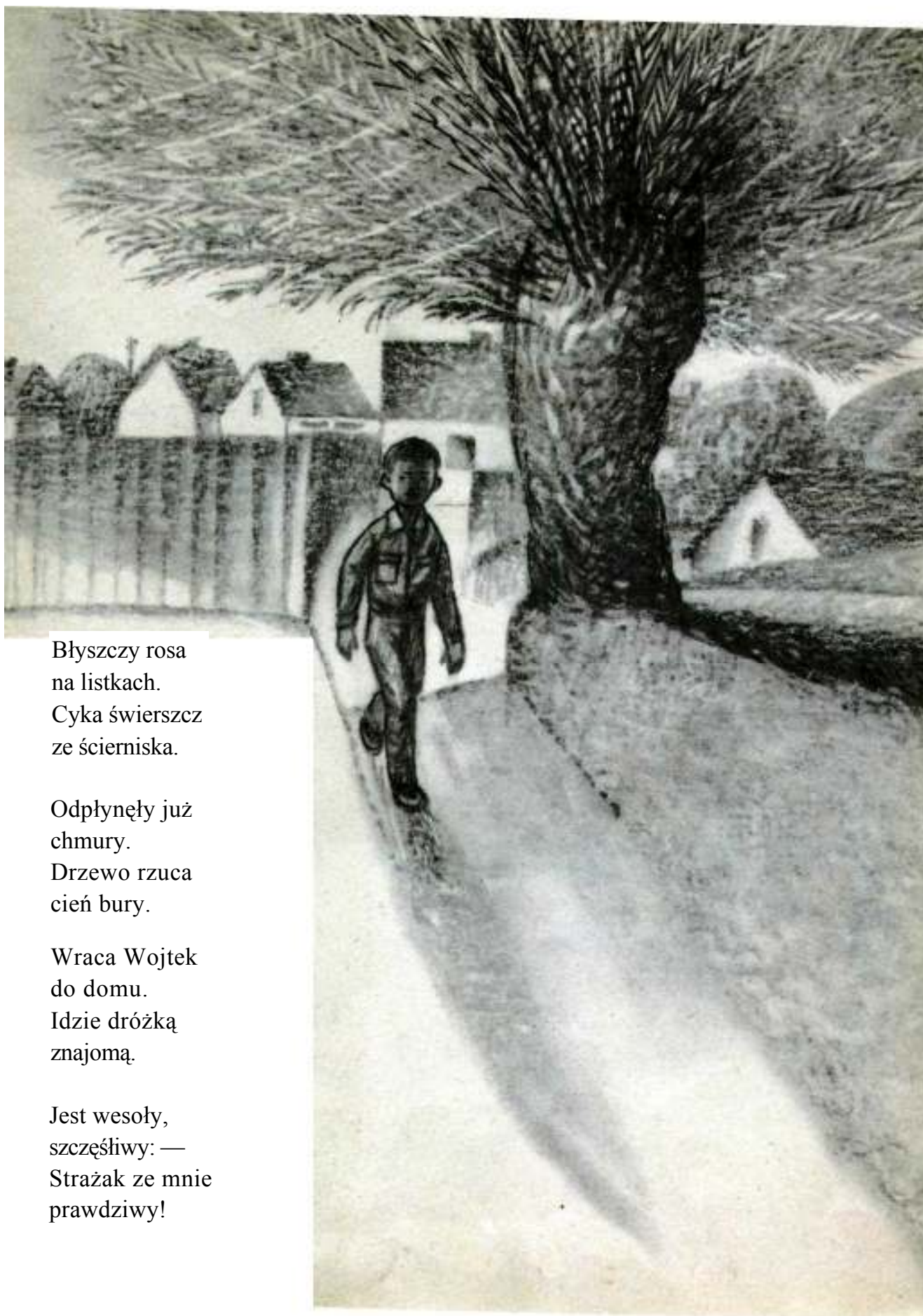
Czyn ten ciebie, Wojtku,
przemienił w Wojciecha.

Niech się wszyscy wkoło
dowiedzą dziś o tym: czeka
cię nagroda, hełm strażacki,
złoty.

Będiesz, Wojtku, służył w
ochotniczej straży i
pojedziesz z nami, gdy
pożar się zdarzy.

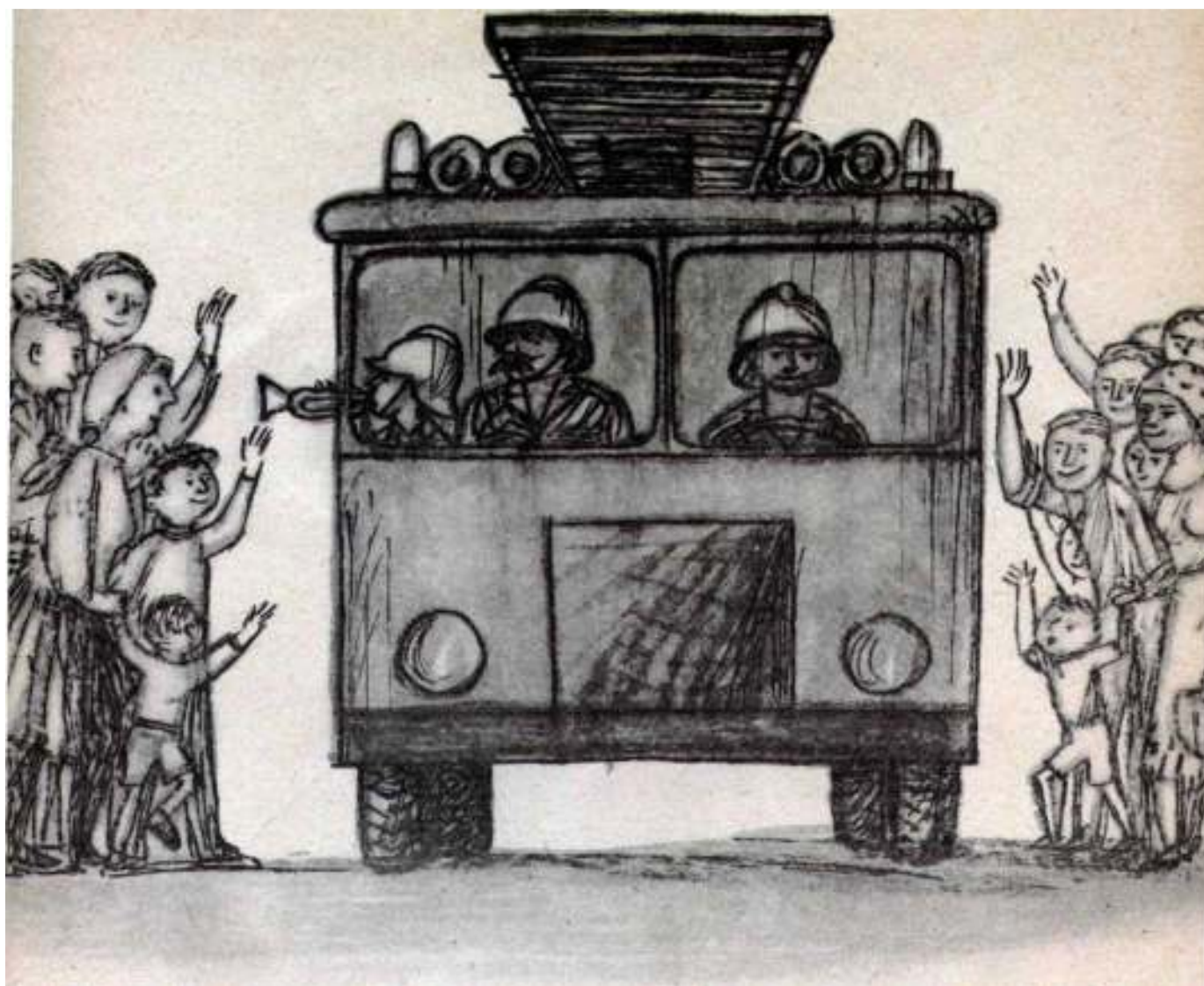

Błyszczą rosa
na listkach.
Cyka świerszcz
ze ścierniska.

Odplynęły już
chmury.
Drzewo rzuca
cień bury.

Wraca Wojtek
do domu.
Idzie dróżką
znajomą.

Jest wesoły,
szczęśliwy: —
Strażak ze mnie
prawdziwy!

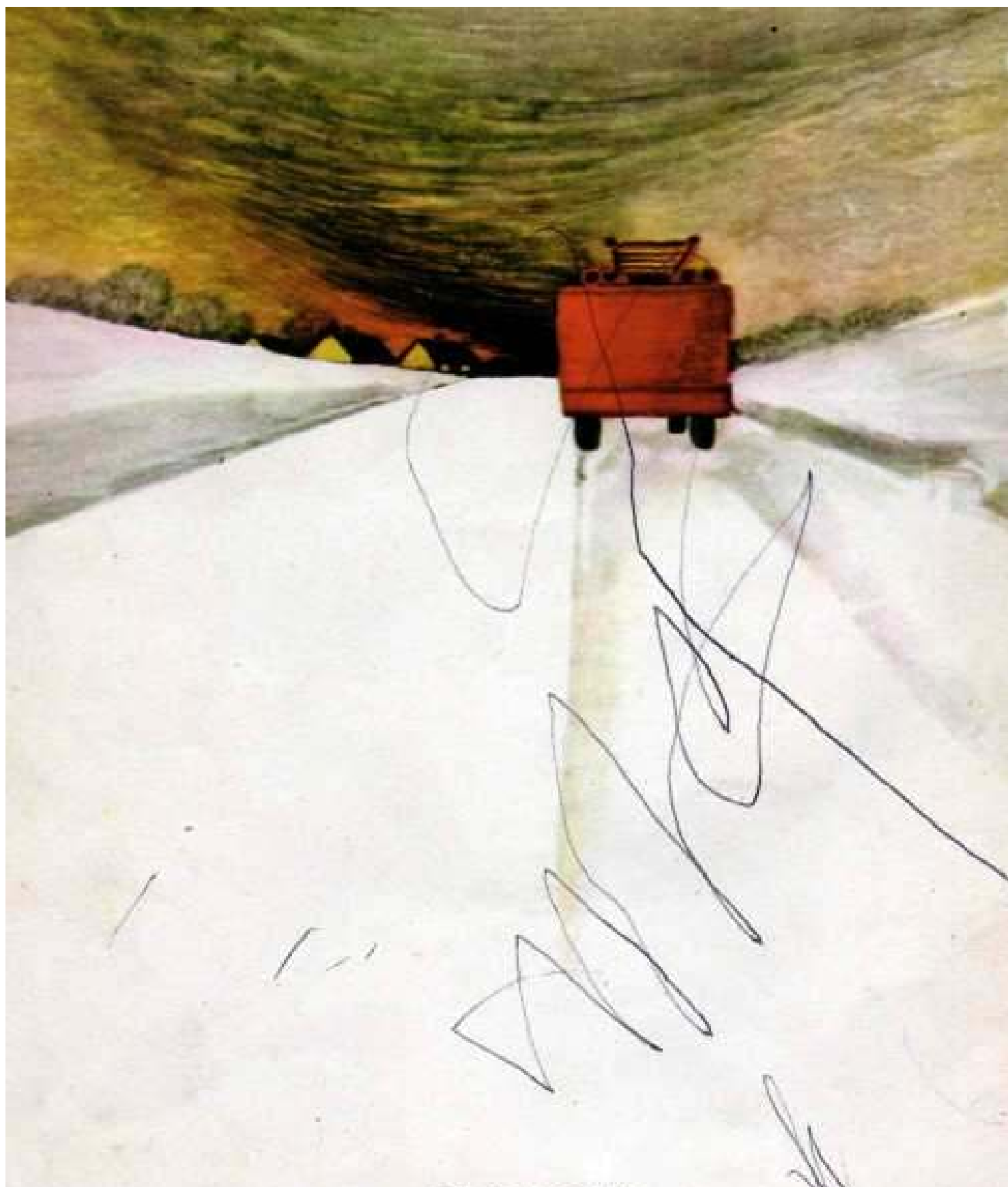
Spójrzcie: pędzi drogą
straży oddział chwacki.
Wojtek jedzie pierwszy,
gra sygnał strażacki.

Pędzi straż pożarna
przez drogi i dróżki.
Wybiegają z domów
całe Kozie Różki.

Wojtek-strażak siedzi
tuż przy Bonifacym.
— Patrzcie, patrzcie, ludzie,
to nasi strażacy!

Spieszą na ratunek.
Uciekajmy z drogi!
Niech żyją strażacy, co
nie znają trwogi!

PRINTED IN POLAND

Institut Wydawniczy „Nasza Księgarnia”, Warszawa 125, Wydanie IX.
Nakład 60 000+225 egz. Ark. wyd. 3,3. Ark. druk. 3. Papier offsetowy
kł. V, 80 g. 84 x 108/16, Borusowice. Oddano do druku w czerwcu
1967. Podpisano do druku w lipcu 1967. Druk ukonczono w sierpniu 1967.
Łódzkie Zakłady Graficzne, Łódź, ul. PKWN 18, Szerep. GDA, T-86.